ਹੱਜ ਦੀ ਇਹਮੀਅਤ ਇਸ਼ਮਾਈਲ ਅਤੇ ਹਜ਼ਰਤ ਇਬਰਾਹੀਮ ਅਤੇ ਆਈਜ਼ਿਕ-ਹਜ਼ਰਤ ਇਬਰਾਹੀਮ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਤੋਂ ਜ਼ਾਹਰ ਹੋ ਜਾਏਗੀ। ਇਸ਼ਮਾਈਲ ਅਤੇ ਇਬਰਾਹੀਮ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਵਿੱਚ ਇਸ਼ਮਾਈਲ ਨੇ ਇਬਰਾਹੀਮ ਦੀ ਹਦਾਇਤ ਨੂੰ ਮੁੱਖ ਰਖ ਕੇ ਤਿੰਨ ਸ਼ੈਤਾਨ, ਜੋ ਇੱਕ ਬੁੱਢੇ ਸ਼ੇਖ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਵਿੱਚ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਆਇਆ, ਨੂੰ ਭਗਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤਿੰਨ ਸ਼ੈਤਾਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦੇ ਵੀ ਕਾਬੂ ਨ ਔਣ ਕਰਕੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਿਓ ਦਾ ਹੀ ਬੇਟਾ ਬਣਿਆਂ ਰੇਹਾ। ਯਨੀ ਕਿ ਇਸ਼ਮਾਈਲ ਆਦਮ ਦਾ ਬੇਟਾ ਬਣਿਆਂ ਰੇਹਾ ਅਤੇ ਇਸ ਤੇ ਰੱਬ ਨੇ ਖ਼ੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਭੇਡ ਖਾਣ ਲਈ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਕਿ ਪਿਓ ਪੁੱਤਰ ਮਿਲਕੇ ਖ਼ੁਸ਼ੀਆਂ ਮਾਣੇਨ। ਹੁਨ ਆਈਜ਼ਿਕ-ਇਬਰਾਹੀਮ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਵਿੱਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤਿੰਨ ਸ਼ੈਤਾਨਾਂ ਨੂੰ ਭਜੋਣ ਦਾ ਕੋਈ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂ ਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਆਈਜ਼ਿਕ ਤਿੰਨਾਂ ਸ਼ੈਤਾਨਾਂ ਦੇ ਸਰਦਾਰ ਅਲ-ਜਮਾਰ ਅਲ-ਅਕਸਾ ਦੇ ਕਾਬੂ ਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪਿਓ ਦਾ ਬੇਵਫ਼ਾ ਬੇਟਾ ਬਣਿਆ। ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੇ ਕਾਬੂ ਆ ਜਾਣ ਕਰਕੇ ਉਹ ਰੱਬ ਦਾ ਬੇਟਾ ਵੀ ਨ ਬਣਿਆ। ਕਿਉਂ ਕਿ ਇਸ ਰੱਬ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਉੱਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਰੱਬ ਦੇ ਬੇਟੇ ਹੀ ਅਰਾਮ ਚੈਣ ਨਾਲ ਰਹਿ ਸਕਦੇ ਹਨ ਇਸ ਲਈ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਈਸਾ ਮਸੀਹਿ ਜੀ ਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ੈਤਾਨਾਂ ਦੇ ਘਰ ਇਕ ਕਵਾਰੀ ਲੜਕੀ ਦੇ ਰੱਬੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਜਨਮ ਲਿਆ। ਇਸ ਦਾ ਅਤੇ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਫ਼ਿਰਕੂ ਝੱਗੜਿਆਂ ਦਾ ਪਤਾ ਆਪ ਨੂੰ ਹੇਠ ਦੱਸੇ ਤਿੰਨ ਸ਼ੈਤਾਨਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਤੇ ਲਗ ਜਾਏਗਾ। ਤਿੰਨ ਸ਼ੈਤਾਨ :—

1. ਅਲ-ਜਮਾਰ ਅਲ-ਦੁਨੀਆ :— ਇਸ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦਾ ਨਾਂਓ ਅਲ-ਜਮਾਰ ਅਲ-ਦੁਨੀਆ ਇਸ ਲਈ ਰੱਖਿਆ ਹੈ ਕਿਉਂ ਕਿ ਇਹ ਫ਼ਿਰਸ਼ੀ ਦੁਨੀਆ ਦਾ ਭਾਈ ਚਾਰਕ ਚੋਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਮੁਨਿਆਰ ਸੂਰਜ ਦੇ ਚੜ੍ਹਦੇ ਪਾਸੇ ਇਸ ਲਈ ਬਣਿਆ ਹੈ ਕਿ ਐਸੇ ਸ਼ੈਤਾਨ ਹਰ ਇਕ ਜੁੱਗ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਸ਼ੈਤਾਨ ਉਹ ਹਰਾਮਜ਼ਾਦੇ ਹਨ ਜੋ ਇਕ ਕੰਜਰੀ ਦੇ ਪੇਟ ਵਿੱਚੋਂ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜਾਤੀ ਯਨੀ ਕਿ ਜਾਨ ਪਹਿਚਾਣ ਨ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਇਹ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਬੇਸ਼ਰਮ ਕੰਜਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਸ਼ਾਦੀ ਜਾਂ ਬਦਫੈਲੀ ਕਰਕੇ ਹੋਰ ਹਰਾਮਜ਼ਾਦੇ ਪੈਦਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸ਼ੈਤਾਨ ਆਪਣੀ ਕੌਮ ਸ਼ੇਖ ਵੀ ਦਸਦੇ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਦਾਇਸ਼ ਰੋਕਣ ਹੀ ਲਈ ਅਰਬ ਵਿੱਚ ਬਦ ਔਰਤਾਂ ਨੂੰ ਪੱਥਰਾਂ ਨਾਲ ਮਾਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਕਿਉਂ ਕਿ ਇਹ ਹਰਾਮਜ਼ਾਦੇ ਸ਼ਾਦੀ ਕਰਵਾ ਕੇ ਕੌਮਾਂ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਹੱਕ ਖੋਹੰਦੇ ਨੇ ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਭਾਈ ਚਾਰਕ ਚੋਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਜੋ ਬੱਚੇ ਬਦਫੈਲੀਆਂ ਯਾਂ ਮੰਦਰਾਂ ਦੀਆਂ ਦਾਸੀਆਂ ਦੇ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਤਾਂ ਕੋਈ ਕਸੂਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਕਿਉਂ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਰੱਬ ਹੀ ਨੇ ਇੱਕ ਕੰਜਰੀ ਜਾਂ ਦਾਸੀ ਦੇ ਜਨਮ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਇਹ ਜਨਮ ਲਿਆ। ਇਸ ਲਈ ਜੇ ਇਹ ਹਰਾਮਜ਼ਾਦੇ ਬੱਚੇ ਵੱਡੇ ਹੋ ਕੇ ਰੱਬ ਦੀ ਰਜ਼ਾ ਨੂੰ ਮਣ ਲੈਣ ਅਤੇ ਸ਼ਾਦੀ ਜਾਂ ਬਦਫੈਲੀਆਂ ਨਾਲ ਹੋਰ ਹਰਾਮਜ਼ਾਦੇ ਪੈਦਾ ਨ ਕਰਨ ਉਹ ਸੰਨਿਆਸ ਆਸ਼ਰਮ ਅਖਤਿਆਰ ਕਰਕੇ ਰੱਬ ਦੇ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਵੱਡੇ ਭਗਤ ਬਣ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਕਿਉਂ ਕਿ ਇਹ ਸੰਨਿਆਸੀ ਲੋਕ ਦੁਨੀਆਵੀ ਮਾਇਆ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਕੌਮੀ ਪਿਓ ਦੀ ਜਾਏਦਾਦ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਇਸ ਲਈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ "ਹਰੀਜਨ" ਕਹਿਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਪਰ ਜੇ ਕੋਈ ਹਰਾਮਜ਼ਾਦਾ ਸ਼ਾਦੀ ਕਰਕੇ ਗਿਰਸਤ ਵਿੱਚ ਪਰਵੇਸ਼ ਕਰੇ ਤਾਂ ਉਹ "ਹਰੀਜਨ" ਦੀ ਬਜਾਏ "ਸ਼ੈਤਾਨ ਦਾ ਜਨ" ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਸੰਨਿਆਸੀਆਂ ਨੂੰ "ਹਰੀਜਨ" ਇਸ ਲਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਰੱਬ ਜਾਂ ਹਰੀ ਦੇ ਹੀ ਪੁਤਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਥੇ ਇਹ ਵੀ ਦਸਣਾ ਠੀਕ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਭਗਤ ਕਬੀਰ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਚੇਲਿਆਂ ਲਈ "ਰਾਮਜਨੇ" ਸ਼ਬਦ ਵਰਤਿਆ। ਇਹ ਇਸ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀ ਰਾਮਚੰਦਰ ਜੀ "ਦੁਨੀਅਵੀ ਮੁਰਆਦਾ" ਪਰਸ਼ੋਤਮ ਅਵਤਾਰ ਹੋਏ ਹਨ ਅਤੇ "ਨਾਮ" ਰੂਹਾਨੀ ਮੁਰਆਦਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ "ਨਾਮ" ਪਾਉਣ ਦੇ ਖ਼ੁਸ਼ਾਦਿ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ "ਰਾਮਜਨੇ" ਕਹਿਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਯਨੀ ਕਿ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਰੂਹਾਨੀ ਮੁਰਆਦਾ "ਨਾਮ" ਬਸੋਣ ਨਾਲ "ਰਾਮ" ਬਸਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦਿਲ ਨੂੰ ਏਨਾਂ ਚੈਣ ਅਤੇ ਅਨੰਦ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਚੰਦ ਦੀ ਠੰਡੀ ਕਿਰਨਾਂ ਵਿੱਚ ਬੈਠਿਆਂ। ਹੁਣ ਦੁਨੀਆਵੀ ਜਾਂ ਭਾਈ ਚਾਰਕ ਹਰਾਮਜ਼ਾਦੇ ਸੰਨਿਆਸ ਆਸ਼੍ਰਮ ਇਖ਼ਤਿਆਰ ਕਰਕੇ ਹੀ "ਹਰੀਜਨ" ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਪਰ ਪਿਓਆਂ ਦੇ ਕੌਮੀ ਘਰਾਂ ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਆਦਮੀ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਗਿਰ੍ਸਤ ਵਿੱਚ ਪਰਵੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਫਿਰ ਕਿੱਤੇ ਸੰਨਿਆਸ ਆਸ਼੍ਰਮ ਇਖ਼ਤਿਆਰ ਕਰਕੇ ਹੀ "ਹਰੀਜਨ" ਬਣ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ ਗਿਰ੍ਸਤੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ, ਜਿਹੜੇ ਆਪਣੇ ਕੌਮੀ ਪਿਓਆਂ ਦੇ ਘਰਾਂ ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਹਨ, ਹਰੀਜਨ ਕਹਿਣਾ ਹਰਾਮਜ਼ਾਦਾ ਕਹਿਣ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ ਪਰ ਸ਼ੈਤਾਨ ਅਤੇ ਮਕਾਰ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਕੌਮੀ ਪਿਓਆਂ ਦੇ ਘਰਾਂ ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਚੂਹੜੇ, ਚੰਮਿਆਰਾਂ, ਆਦਿ ਨੂੰ ਹਰੀਜਨ ਦਸਕੇ ਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਿਰਫ਼ ਬੇਵਕੂਫ਼ ਹੀ ਬਣਾਇਆ ਬਲਕਿ ਹਰਾਮਜ਼ਾਦੇ ਵੀ ਕਰਾਰ ਦਿੱਤਾ। ਬਨੀਆ ਲਾਲ ਮੋਹਨਦਾਸ ਕਰਮਚੰਦ ਗਾਂਧੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਮਕਾਰ ਸ਼ੈਤਾਨਾਂ ਦਾ ਸਰਦਾਰ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਕੌਮੀ ਪਿਓਆਂ ਦੇ ਘਰੀਂ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਲੋਕੋ ਹਰੀਜਨ ਮਤ ਕਹਿਲਵਾਓ ਅਤੇ ਰੱਬ ਦਾ ਨਾਮ ਪਾ ਕੇ ਆਪਣੇ ਪਿਓਆਂ ਦਾ ਨਾਂਓ ਐਦਾਂ ਚਮਕਾਓ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਭਗਤ ਕਬੀਰ ਨੇ ਆਪਣੀ ਕੌਮ ਜੁਲਾਹਾ ਦਸ ਕੇ, ਭਗਤ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਚਮਾਰ, ਭਗਤ ਨਾਮ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਛੀਮਬਾ, ਆਦਿ। ਯਾਦ ਰਖੋ ਪਿਓ ਦੀ ਹੀ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਸ਼ਰਮ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਿਹੜੀ ਕਿ ਧਰਮ ਦੀ ਬੁਨਿਆਦ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਈਸਾ ਮਸੀਹ ਜੀ ਨੇ ਕੰਜਰੀ ਦੇ ਪੇਟੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਹਰਾਮਜ਼ਾਦੇ ਨੂੰ ਸਾਰਿਆਂ ਬੀਆਂ ਨਾਲੋਂ ਛੋਟੇ ਰਾਈ ਦੇ ਬੀ ਨਾਲ ਤਸ਼ਬੀਹ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਜੇ ਉਹ ਸੰਨਿਆਸ ਆਸ਼੍ਰਮ ਰਾਹੀਂ ਰੱਬ ਦਾ ਭਗਤ ਬਣ ਜਾਏ ਤਾਂ ਉਹ ਦੂਸਰੇ ਪਿਓਆਂ ਦੇ ਘਰੀਂ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲੋਂ ਕਿੱਤੇ ਵੱਡਾ ਪੌਦਾ ਬਣਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਹਵਾ ਦੇ ਪੰਛੀ (ਸੁਰਤੀ ਵਾਲੇ ਲੋਕ) ਆ ਕੇ ਪਨਾਂ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਦੱਸੋ ਕਿ ਧਰਮ ਦੇ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਇਕ "ਹਰੀਜਨ" ਬੜ੍ਹਾ ਜਾਂ ਕਿ ਪਿਓ ਦੇ ਕੌਮੀ ਘਰ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਗਿਰ੍ਸਤੀ ?

2. ਅਲ-ਜਮਾਰ ਅਲ-ਵੁਸਤਾ :— ਇਸ ਸ਼ੈਤਾਨ ਨੂੰ ਅਲ-ਵੁਸਤਾ ਇਸ ਲਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਸ ਦਾ ਮੁਨਿਆਰ ਅੱਧ ਵਿੱਚ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਉਹ ਲੋਕ ਹਨ ਜਿਹੜੇ ਪੈਦਾ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਕੌਮੀ ਪਿਓਆਂ ਦੇ ਘਰੀਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਲਾਲਚ ਦੀ ਖ਼ਾਤਰ ਆਪਣੀ ਕੌਮ ਅਤੇ ਗੋਤ ਬਦਲ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਬਣਦੇ ਹਨ ਜੋ ਅਕਸਰ ਹੁਕਮਰਾਨ ਹੋਣ ਤਾਂ ਕਿ ਮਾਲੀ ਲਾਭ ਮਿਲੇ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਮਸਾਲਾਂ ਹਨ ਲਾਲੇ ਅਤੇ ਮਹਾਂ ਸ਼ੈਤਾਨ ਖੱਤਰੀ ਜੋ ਮੁਹੰਮਦੀ ਬਣ ਕੇ ਆਪਣੀ ਕੌਮ ਸ਼ੇਖ ਲਿਖਣ ਲਗ ਪਏ। ਏਸੇ ਹੀ ਤੁਰ੍ਹਾਂ ਜੁਲਾਹੇ ਸੈਯਦ, ਸੈਨੀ ਅਰਾਈਂ, ਆਦਿ ਲਿਖਣ ਲਗ ਪਏ। ਕਿਉਂ ਕਿ ਕੌਮ ਜਾਂ ਕਬੀਲਾ ਤੁਖ਼ਮ ਜਾਂ ਬੀਜ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕੌਮੀ ਪਿਓ ਬਦਲਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਇਸ ਲਈ ਆਪਣੀ ਜਾਤੀ ਜਾਂ ਕੌਮ ਬਦਲ ਕੇ ਨਵੇਂ ਕੌਮੀ ਪਿਓ ਬਣਾਉਣਾ ਨਾ ਹੀ ਰੱਬ ਦੀ ਰਜ਼ਾ ਦੇ ਵਿਰੋਧ ਹੈ ਬਲਕਿ ਰੱਬ ਦਾ ਸ਼ਰੀਕ ਬਣ ਕੇ ਆਪਣੀ ਹੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਹਰਾਮਜ਼ਾਦਾ ਵੀ ਬਣਦਾ ਹੈ। ਐਸੇ ਹੀ ਹਰਾਮਜ਼ਾਦੇ ਅਸਲੀ ਮਾਲੀ ਸ਼ੈਤਾਨ ਚੋਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹੀ ਸਾਰਿਆਂ ਨਾਲੋਂ ਵੱਡਾ ਸ਼ੈਤਾਨ ਅਲ-ਜਮਾਰ ਅਲ-ਅਕਸਾ (ਜਾਂ ਕੁਬਰਾ) ਬਣਦੇ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਮਾਲੀ ਸ਼ੈਤਾਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸਨ ਲਾਲਚੀ ਜੁਵਾਹਰ ਲਾਲ ਦੇ ਵੱਡੇਰੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਨੇ ਤੰਗ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ ਬਲਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੇਇਜ਼ਤੀ ਵੀ ਖੱਤਰੀ ਅਤੇ ਸਾਰਸੁਤ ਗੁਰੂ ਬਰ੍ਹਮਣ ਕੌਮਾਂ ਦੇ ਸ਼ੈਤਾਨ ਸ਼ੇਖਾਂ, ਜੋ ਕਿ ਮਸਜਿਦਾਂ ਵਿੱਚ ਆਲਮ ਮੌਲਵੀ ਬਣੇ ਬੈਠੇ ਸਨ, ਦੇ ਕਹਿਣੇ ਉੱਤੇ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਏਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ੈਤਾਨ ਆਲਮ ਖੱਤਰੀ ਮੌਲਵੀਆਂ ਦਾ ਹੀ ਮੁਕਾਬਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਅਤੇ ਸ਼ੈਤਾਨ ਖੱਤਰੀਆਂ ਦੇ ਨਾਂਓ ਕੁਰਬਾਨੀ ਦੇਣ ਲਈ ਹੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਤੇਗ਼ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦਿੱਲੀ ਗਏ ਅਤੇ ਕੁਰਬਾਨ ਹੋਏ। ਯਨੀ ਕਿ ਸਤਿਗੁਰੂ ਤੇਗ਼ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦਾ ਖ਼ੂਨ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਨੇ ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ ਸ਼ੈਤਾਨ ਖੱਤਰੀਆਂ ਨੇ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਏਨੀ ਬੇਇਜ਼ਤੀ ਅਤੇ ਦੁਰਗਤੀ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਇਹ ਲਾਲਚੀ ਕੌਲ ਸਾਰਸੁਤ ਮੁਗ਼ਲਾਂ ਦੀ ਨੌਕਰੀ ਕਰਣ ਲਈ ਦਿੱਲੀ ਆ ਪਹੁੰਚੇ ਅਤੇ ਕਾਫ਼ੀ ਆਲਮ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਚੰਗੀ ਨੌਕਰੀ ਮਿਲ ਗਈ ਅਤੇ ਮਾਲੀ ਲਾਭ ਲਈ ਇਕ ਜਗੀਰ ਜਿਹਦੇ ਵਿੱਚੋਂ ਨਹਿਰ ਲੰਘਦੀ ਸੀ। ਦੂਸਰੇ ਲਾਲਚੀ ਕੌਮਾਂ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਦਿਆਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਕੌਲ ਗੋਤ ਨੂੰ ਹਟਾ ਕੇ ਨਹਿਰੂ ਲਿਖਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਨਹਿਰੂ ਗੋਤ ਨਹਿਰ ਤੋਂ ਬਣਿਆ ਅਤੇ ਨਹਿਰੂ ਗੋਤ ਲਿਖਣ ਨਾਲ ਇਹ ਲੋਕ ਆਪਣੇ ਕੌਲ ਗੋਤ ਜਾਂ ਬੀਜ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਗਏ ਅਤੇ ਮਾਲੀ ਮਾਂ ਨਹਿਰ ਦੇ ਹੀ ਬਣ ਬੈਠੇ। ਯਾਦ ਰਖੋ ਕਿ ਗੰਗਾ ਜਮਨਾ ਵੀ ਸਾਡੀ ਮਾਲੀ ਮਾਂ ਹੈ ਕਿਉਂ ਕਿ ਇਸ ਦਾ ਪਾਣੀ ਫ਼ਸਲ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਬੇਹਦ ਮਦੱਦਗਾਰ ਹੈ। ਏਦਾਂ ਕਰਨ ਨਾਲ ਇਹ ਕੌਲ ਗੋਤ ਦੇ ਲੋਕ ਨਾਂ ਹੀ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਦੇ ਹਰਾਮਜ਼ਾਦੇ ਬਣੇ ਬਲਕਿ ਬਣੇ ਵੀ ਮਾਲੀ ਮਾਂ ਨਹਿਰ ਦੇ ਜਿਹੜੀ ਕਿ ਭਾਈ ਚਾਰਕ ਮਾਂ ਕੰਜਰੀ ਤੋਂ ਵੀ ਨੀਚ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਏਸੇ ਹੀ ਤੁਰ੍ਹਾਂ ਏਰਾਨ ਦੇ ਪਾਰਸੀ ਫ਼ਿਰੋਜ਼ ਸ਼ਾਹ ਨੇ ਆਪਣਾ ਗੋਤ ਗਾਂਧੀ ਰੱਖ ਕੇ ਨ ਹੀ ਇਹ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਣ ਲਗਾ ਕਿ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਦੇ ਉੱਤੇ ਇਕ ਪਾਰਸੀ ਨਹੀਂ ਚੜ੍ਹਿਆ ਸੀ ਪਰ ਇੱਕ ਗਾਂਧੀ ਬੀਜ ਦੇ ਨਾਂਓ ਦਾ ਆਦਮੀ ਜਿਹੜਾ ਕਿ ਬਿਲਕੁਲ ਝੂਠ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਇਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਬਾਹਿਤ ਮਾਂ ਉੱਤੇ ਇਕ ਝੂਠੀ ਤੋਹਮਤ ਵੀ ਲਗਾਈ ਅਤੇ ਦੂਸਰੇ ਸ਼ੈਤਾਨਾਂ ਦੇ ਵਾਂਗ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਦਾ ਹਰਾਮਜ਼ਾਦਾ ਵੀ ਬਣਿਆ। ਹੁਣ ਨਹਿਰੂ ਜੇਸੇ ਬੇਗ਼ੈਰਤ, ਲਾਲਚੀ ਅਤੇ ਹਰਾਮਜ਼ਾਦੇ ਖ਼ਾਨਦਾਨ ਤੋਂ ਮਾਂ ਲਾਲੀ ਇੰਦਰਾ ਗਾਂਧੀ ਅਤੇ ਸ਼ੈਤਾਨ ਫ਼ਿਰੋਜ਼ ਸ਼ਾਹ ਪਾਰਸੀ ਜਿਹੜਾ ਆਪਣਾ ਪਿਓ ਬਦਲਕੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦਾ ਹਰਾਮਜ਼ਾਦਾ ਬਣਨਿਆ ਦੇ ਪਿਓ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ਲਾਲਾ ਰਾਜੀਵ ਗਾਂਧੀ। ਹਨ ਤਾਂ ਇਹ ਸਾਰੇ ਪਿਓਆਂ ਦੇ ਘਰ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਪਰ ਕਲ ਜੁੱਗ ਦੇ ਅੰਧੇਰੇ ਵਿੱਚ ਬਣੇ ਬੈਠੇ ਹਨ ਹਰਾਮਜ਼ਾਦੇ ਯਾਂ ਸ਼ਨਕਰ ਵਰਨ ਦੇ ਲੋਕ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕੋਈ ਸਾਧ ਸੰਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਪਾਉਂਦਾ। ਭਾਰਤ ਪਖੰਡੀ ਸਾਧ ਸੰਤਾਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਲੋਕ ਅੰਨ੍ਹਿਆਂ ਦੇ ਵਾਂਗ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿਛੇ ਲਗੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਹੁਣ ਇਹ ਦੱਸੋ ਕਿ ਲਾਲਾ ਰਾਜੀਵ ਗਾਂਧੀ ਵਰਗਾ ਸ਼ਨਕਰ ਵਰਨ ਦਾ ਮੁੱਖੀ ਲੀਡਰ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਮਿਲ ਸਕਦਾ ਹੈ ? ਨਹੀਂ !

ਉੱਤੇ ਵਾਲੀਆਂ ਮਸਾਲਾਂ ਸਮੱਝ ਵਿੱਚ ਔਣ ਤੇ ਹੁਨ ਤੁਸੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੀਡਰਾਂ ਦਾ ਸੋਚੋ ਜਿਹੜੇ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੋਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਪਿੰਡਾਂ ਜਾਂ ਸ਼ਹਿਰਾਂ ਦਾ ਨਾਂਓ ਗੋਤਾਂ ਨੂੰ ਹਟਾ ਕੇ ਲਿਖਦੇ ਹਨ। ਏਦਾਂ ਕਰਨ ਨਾਲ ਇਹ ਲੀਡਰ ਸ਼ਨਕਰ ਵਰਨ ਦੇ ਮਸ਼ਹੂਰ ਸ਼ੈਤਾਨ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂ ਕਿ ਪਿੰਡ ਜਾਂ ਸ਼ਹਿਰ ਦਾ ਨਾਂਓ ਉਹ ਆਦਮੀ ਪਿੱਛੇ ਲਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਕਿ ਇਕ ਕੰਜਰੀ ਦੇ ਪੇਟੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਵੇ ਜਿਹੜੀ ਕਿ ਸਾਰੇ ਪਿੰਡ ਯਾਂ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਸਾਂਝੀ ਹੋਵੇ। ਏਦਾਂ ਦੀ ਮਸ਼ਹੂਰ ਕੰਜਰੀ ਦਾ ਮੁੰਡਾ ਕਿਸੇ ਇਕ ਆਦਮੀ ਦਾ ਨ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਇਸ ਹਰਾਮਜ਼ਾਦੇ ਮੁੰਡੇ ਦਾ ਨਾਂਓ ਪਿੰਡ ਜਾਂ ਸ਼ਹਿਰ ਤੇ ਵਜਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਏਸੀ ਮਸ਼ਹੂਰ ਕੰਜਰੀ ਦਾ ਮੁੰਡਾ ਮਸ਼ਹੂਰ ਕਿਵੇਂ ਨਾ ਹੋਵੇ! ਏਦਾਂ ਦੇ ਸ਼ਨਕਰ ਵਰਨ ਦੇ ਲੋਕ ਹੀ ਭਾਰਤ ਖਾਸ ਕਰ ਪੰਜਾਬ ਵਿੱਚ ਲੀਡਰ ਬਣੇ ਬੈਠੇ ਹਨ ਅਤੇ ਤੁਸੀ ਭਾਲਦੇ ਹੋ ਛੰਟੀ, ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀ। ਪੱਛਮ ਇੰਗਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਰਾਣੀ ਦਾ ਆਦਮੀ ਪ੍ਰਿੰਸ ਫੀਲੱਪ ਗਰੀਕ ਹੈ ਅਤੇ ਸ਼ਾਦੀ ਲਈ ਇਸ ਨੇ ਆਪਣਾ ਗੋਤ ਬਦਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਪ੍ਰਿੰਸ ਚਾਰਲਸ ਦੇ ਤਖ਼ਤ ਤੇ ਬੈਠਣ ਨਾਲ ਬਰਤਾਨੀਆ ਵਿੱਚ ਗਰੀਕ ਰਾਜੇ ਦਾ ਰਾਜ ਹੋ ਜਾਏਗਾ। ਦੇਖੋ ਇਹ ਬਹੁਤ ਪੜ੍ਹੇ ਲਿੱਖਿਆਂ ਦੀ ਅਕਲਮੰਦੀ। ਏਸੇ ਹੀ ਤੁਰ੍ਹਾਂ ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ ਆਪਣੀ ਕੌਮ ਰਾਮਗੜ੍ਹੀਆ, ਰਵਿਦਾਸੀਆ, ਆਦਿ ਦਸਦੇ ਹਨ ਉਹ ਵੀ ਸ਼ਨਕਰ ਵਰਨ ਦੇ ਲੋਕ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਸ਼ੈਤਾਨ ਜਾਂ ਸ਼ਨਕਰ ਵਰਨ ਦੇ ਲੋਕ ਜਸਮਾਨੀ ਜਾਂ ਅਸਥੂਲ ਝੂਠ ਬੋਲ ਕੇ ਆਪਣੀ ਕੌਮ, ਗੋਤ ਜਾਂ ਬੀਜ ਛੁੱਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਮੱਝਣਾ ਐਨਾ ਕਠਨ ਨਹੀਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕਿ ਤਿੰਨ ਨੰਬਰ ਦਾ ਸ਼ੈਤਾਨ ਜੋ ਰੂਹਾਨੀ ਸੂਖਸ਼ਮ ਕੂੜ ਜਾਂ ਮਾਖਿਓਂ ਮਿਠਾ ਝੂਠ ਬੋਲਕੇ ਆਪਣੀ ਜਾਤੀ ਰਾਜਸੀ ਚੋਰੀ ਲਈ ਛਪਾਉਂਦਾ ਹੈ।

3. ਅਲ-ਜਮਾਰ ਅਲ-ਅਕਸਾ :— ਇਸ ਨੂੰ ਇਸ ਨਾਂਓ ਨਾਲ ਇਸ ਕਰਕੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਸ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਸੁਰਤੀ ਵਾਲਾ ਹੀ ਇਨਸਾਨ ਸਮੱਝ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਮਨ ਮੁੱਖ ਆਦਮੀ ਸ਼ਰਾਰਤਾਂ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਭਗਤ ਕਬੀਰ ਜੀ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ "ਚੋਰ ਨਰੋਈ" ਦੱਸਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਨੂੰ ਸਮੱਝਣ ਦੇ ਬਾਦ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ ਭਗਤ ਕਬੀਰ ਜੀ ਦੀ ਬਾਣੀ ਵੀ ਸਮੱਝ ਆ ਜਾਏਗੀ। ਏਸੇ ਹੀ ਨਾਂਓ ਤੇ ਈਸਾ ਮਸੀਹ ਜੀ ਦਾ "ਹਰਮੰਦਿਰ" ਜਿਸ ਨੂੰ ਮਸਜਿਦ ਅਲ-ਅਕਸਾ ਵਿੱਚ ਬੱਦਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਏਥੇ ਮੁਹੰਮਦ ਦਾ ਦਿਲ ਕਲਾਮ ਨਾਲ ਧੋਤਾ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਨਾਮ ਸਮੱਝਣ ਲਈ ਸੋਚ ਵਿਚਾਰ ਦੀ ਸੁਰਤੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਇਵੇਂ ਹੀ ਇਸ ਸ਼ੈਤਾਨ ਨੂੰ ਇਸ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦਾ ਮੁਨਿਆਰ ਪੱਛਮ ਵਲ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸ਼ੈਤਾਨ ਸਿਰਫ਼ ਕਲਜੁੱਗ ਦੇ ਅੰਧੇਰੇ ਵਿੱਚ ਹੀ ਪਰਗਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਸ਼ੈਤਾਨ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਹਾੜ ਦੇ ਪਿਛੇ ਖੜ੍ਹਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਪਹਾੜ ਮਨ ਦੇ ਅੰਨ੍ਹੇ ਸ਼ਨਕਰ ਵਰਨ ਦੇ ਅੱਤਵਾਦੀਆਂ ਦਾ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੇ ਅਧੀਣ ਹੈ। ਹੁਣ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰਾਜਸੀ ਮਾਂ ਮੁਲਕ ਜਾਂ ਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਰਾਜਸੀ ਪਿਓ ਕੌਮ ਜਾਂ ਜਾਤੀ ਬਾਰੇ ਪਹਿਲਾਂ ਦੱਸਿਆ ਹੀ ਹੋਇਆ ਹੈ ਇਹ ਸ਼ੈਤਾਨ ਧਾਰਮੱਕ ਯਾ ਗ਼ੈਰ ਕੌਮੀ ਫ਼ਰਜ਼ੀ ਬਰਸਾਤੀ ਖੁਮਬਾਂ ਵਾਂਗ ਨਾਂਓ ਪੇਸ਼ ਕਰਕੇ ਰਾਜਸੀ ਚੋਰ ਬਣਦਾ ਹੈ। ਭੋਲੇ ਲੋਕ ਇਸ ਸ਼ਰਾਰਤ ਨੂੰ ਨ ਜਾਣਨ ਕਰਕੇ ਬਗ਼ੈਰ ਸੋਚੇ ਸਮੱਝੇ ਪਿਛੇ ਲਗੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਨ ਦੇ ਅੰਨ੍ਹੇ ਲੋਕ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਦਾ ਗਿਆਨ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਮੱਝ ਸਕਦੇ। ਹੁਣ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਸਿੱਖ ਹਿੰਦੂ, ਲੈਬਨਾਨ ਵਿਚ ਈਸਾਈ ਮੁਸਲਿਮ, ਆਇਅਰਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਕ੍ਰਿਥੋਲਿਕ ਪਰੋਟੈਸਟੈਂਟ, ਆਦਿ ਫ਼ਿਰਕੂ ਝੱਗੜਿਆਂ ਦੇ ਲੀਡਰ ਅਲ-ਜਮਾਰ ਅਲ ਅਕਸਾ ਸ਼ੈਤਾਨ ਹੀ ਹਨ। ਮੂਰਖ ਤੋਂ ਮੂਰਖ ਸ਼ਰਮਸਾਰ ਆਦਮੀ ਇਹ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਸਿਖਾਉਂਦਾ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਝਗੜੇ ਪਰ ਸਿਰਫ਼ ਅੱਤਵਾਦੀ ਮੂਰਖ ਹੀ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੇ ਚੇਲੇ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਇਸ ਸ਼ੈਤਾਨ ਨੂੰ ਸਮੱਝਣ ਲਈ ਧਰਮ ਦਾ ਭੇਦ ਹੀ ਸਮੱਝਣਾ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈ ਪਰ ਅਗੇ ਚਲ ਕੇ ਹੋਰ ਦੱਸਿਆ ਜਾਏਗਾ।

ਹਿੰਦੂ, ਸਿੱਖ, ਯਾਹੂਦੀ, ਈਸਾਈ, ਆਦਿ ਇਨਸਾਨ ਦੇ ਰੂਹਾਨੀ ਜਾਂ ਸੂਖਸ਼ਮ ਰੂਪ ਹਨ ਨ ਕਿ ਦੁਨੀਆਵੀ ਜਾਂ ਜਸਮਾਨੀ ਅਸਥੂਲ ਰੂਪ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਧਾਰਮੱਕ ਰੂਪਾਂ ਦੇ ਲਫ਼ਜ਼ੀ ਮਤਲਬ ਹੀ ਕਾਫ਼ੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਯਨੀ ਕਿ ਸਿੱਖ ਰੂਹਾਨੀ ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਸਿੱਖਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਜੇ ਕਿਸੇ ਨੇ ਕੁਛ ਸਿੱਖਿਆ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਉਸ ਦੇ ਕਰਮਾਂ ਅਤੇ ਬੋਲਣ ਤੇ ਪਤਾ ਚੱਲੇਗਾ। ਯਨੀ ਕਿ ਦਾੜ੍ਹੀ, ਕੇਸਾਂ ਅਤੇ ਪੱਗੜੀ ਨਾਲ ਇਨਸਾਨ ਸਿੱਖ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਇਸ ਲਈ ਸੱਚੇ ਸਿੱਖ, ਹਿੰਦੂ, ਮੁਸਲਮਾਨ, ਆਦਿ ਦਿੱਲ ਦੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਝੂਠੇ ਜਿਸਮ ਦੇ ਜਿਵੇਂ ਰਾਵਲਪਿੰਡੀ ਦੇ ਭਾਪੇ ਖੱਤਰੀ। ਇਸ ਨੂੰ ਅੰਜੀਲ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਯਾਹੂਦੀ ਉਹ ਜੋ ਦਿਲ ਦਾ ਹੋਵੇ ਨ ਕਿ ਜਿਸਮ ਦਾ। ਜੂ ਜੋ ਚੀਜ਼ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇ ਉਸ ਦਾ ਬੋਲਣ ਜਾਂ ਕਰਮਾਂ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲਗ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਸਿੱਖ, ਹਿੰਦੂ, ਆਦਿ ਧਾਰਮੱਕ ਪੱਧ ਜਾਂ ਲਿਆਕਤਾਂ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ "ਨਾਦੀ" ਰੂਪ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਜਿਸਮ ਨੂੰ "ਬਿੰਦੀ" ਜਾਂ "ਤੁਖ਼ਮੀ" ਰੂਪ। ਹੁਣ ਕੌਮ ਤਨ ਦੀ ਅਤੇ ਪੰਥ, ਸਮਾਜ, ਮਿਲੱਤ, ਆਦਿ ਰੂਹ ਦੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਤਨ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕੌਮ ਜਾਂ ਜਾਤੀ ਨਾਲ ਅਤੇ ਰੂਹ ਦੀ ਕਰਮਾਂ ਨਾਲ। ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਸਿੱਖ ਦੀ ਜਾਤ ਜਾਂ ਪਹਿਚਾਣ ਬਾਰੇ ਕਹਿਾ ਹੈ "ਸਾ ਜਾਤ (ਪਹਿਚਾਣ) ਸਾ ਪਾਤ (ਇਜ਼ਤ) ਜੇਹੇ ਜਿਆ ਕਰਮ ਕਮਾਂਵਾਦੇ"। ਹੁਣ ਮੁਲਕ ਰਾਜਸੀ ਮਾਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕੌਮ ਰਾਜਸੀ ਪਿਓ। ਇਸ ਲਈ ਮੁਲਕ ਦੇ ਅੰਦਰਲੇ ਜਾਂ ਘਰੇਲੋ ਕੰਮਾਂ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਕੌਮਾਂ ਨੂੰ ਦਖਲ ਦੇਣ ਦਾ ਹੱਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਧਾਰਮੱਕ ਪੰਥਾਂ ਨੂੰ। ਏਸੇ ਹੀ ਤੁਰ੍ਹਾਂ ਪੰਥਾਂ ਦੇ ਘਰ ਪਰਲੋਕ ਦੇ ਧਾਰਮੱਕ ਅਸਥਾਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਧਾਰਮੱਕ ਅਸਥਾਨਾਂ ਵਿੱਚ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਕੌਮਾਂ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਦਖਲ ਦੇਣ ਦਾ ਕੋਈ ਹੱਕ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਪਰ ਹੁਣ ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ ਹੋ ਰਹਿਾ ਹੈ। ਮੁਲਕਾਂ ਵਿੱਚ ਕੌਮਾਂ ਦੀ ਬਜਾਏ ਪਰਲੋਕ ਦੇ ਧਾਰਮੱਕ ਰੂਪ ਹਿੰਦੂ ਸਿੱਖ ਦਖਲ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ ਅਤੇ ਪਰਲੋਕ ਦੇ ਧਾਰਮੱਕ ਅਸਥਾਨਾਂ ਵਿੱਚ ਨਾਦੀ ਰੂਪਾਂ ਹਿੰਦੂ ਸਿੱਖ ਦੀ ਬਜਾਏ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਕੌਮਾਂ ਦੇ ਲੋਕ ਦਖਲ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ। ਯਨੀ ਕਿ ਜੋ ਰੂਹਾਨੀ ਜਾਂ ਨਾਦੀ ਰੂਪ ਹਨ ਉਹ ਦੁਨੀਆਵੀ ਜਾਂ ਬਿੰਦੀ ਰੂਪ ਬਣੇ ਬੈਠੇ ਹਨ ਅਤੇ ਬਿੰਦੀ ਜਾਂ ਕੌਮੀ ਰੂਪਾਂ ਨੂੰ ਰਾਜਸੀ ਕੰਮਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਢੀ ਬੈਠੇ ਹਨ। ਏਦਾਂ ਕਰਨ ਨਾਲ ਲੋਕ ਤਨ ਦੇ, ਨਾ ਕਿ ਦਿਲ ਦੇ ਧਾਰਮੱਕ ਬਣੇ ਹੋਏ ਨੇ ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਹ ਆਪਣੇ ਅਵਤਾਰਾਂ ਦਾ ਨਾਂ ਬਦਨਾਮ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਬਲਕਿ ਪਰਾਏ ਕੌਮੀ ਹੱਕ ਤੇ ਧਾਰਮੱਕ ਰੂਪੀ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਕੇ ਹਰਾਮ ਖਾ ਕੇ ਧਾਰਮੱਕ ਲੋਕ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੇ। ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਰਾਜਸੀ ਕੰਮਾਂ ਵਿੱਚ ਧਾਰਮੱਕ ਆੜ ਨਾਲ ਭੜਕੋਣ ਵਾਲਾ ਹੀ ਇਹ ਰੂਹਾਨੀ ਸ਼ੈਤਾਨ ਅਲ-ਜਮਾਰ ਅਲ-ਅਕਸਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੇ ਚੇਲੇ ਮਨ ਦੇ ਅੰਨ੍ਹੇ ਤਨ ਦੇ ਹਿੰਦੂ ਸਿੱਖ ਆਪਣੀ ਕੌਮ ਛੱਪਾ ਕੇ ਸ਼ਨਕਰ ਵਰਨ ਦੇ ਅੱਤਵਾਦੀ ਹਰਾਮਜ਼ਾਦਿਆਂ ਵਾਲੇ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਸ਼ੈਤਾਨ ਆਪਣੀ ਜਾਤੀ ਨਹੀਂ ਦੱਸਦਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਜਾਤੀ ਨਾ ਦਸਣ ਵਿੱਚ ਮਜਬੂਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇ ਕੋਈ ਦੱਸੇ ਉਸ ਨੂੰ ਗ਼ਦਾਰ ਕਹਿ ਕੇ ਕਢ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸ਼ੈਤਾਨ ਰੱਬ ਦੇ ਭਗਤਾਂ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਉਲਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਯਨੀ ਕਿ ਭਗਤ ਆਪਣੀ ਜਾਤ ਦਸਦੇ ਹਨ। ਭਗਤ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਨਫ਼ਰਤ। ਇਸ ਲਈ ਮੁਲਕ ਹਿੰਦੂ, ਸਿੱਖ, ਮੁਸਲਮਾਨ, ਈਸਾਈ, ਯਾਹੂਦੀ, ਆਦਿ ਦੇ ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ ਕੌਮਾਂ ਦੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਧਾਰਮੱਕ ਨਾਵਾਂ ਦਾ ਸ਼ੈਤਾਨ, ਸਾਰਿਆਂ ਸ਼ੈਤਾਨਾਂ ਨਾਲੋਂ ਚੋਟੀ ਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਦੂਸਰੇ ਦਰਜੇ ਤੇ ਗ਼ੈਰ ਧਾਰਮੱਕ ਨਾਵਾਂ ਵਾਲਾ ਸ਼ੈਤਾਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਇਹ ਮੂਰਖਾਂ ਨੂੰ ਪਰੇਰਣ ਲਈ ਫ਼ਰਜ਼ੀ ਪਾਰਟੀਆਂ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਐਦਾਂ ਦੀਆਂ ਪਾਰਟੀਆਂ ਪੱਛਮ ਵਿੱਚ ਧਾਰਮੱਕ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਘਟ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਆਮ ਹਨ ਪਰ ਉੱਤਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ੈਤਾਨ ਮਨ ਮੁਖ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਇਹ ਜਾਣ ਬੁਝ ਕੇ ਸ਼ਰਾਰਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਐਦਾਂ ਦੀਆਂ ਪਾਰਟੀਆਂ ਹਨ ਕਾਂਗਰਸ, ਲੋਕਦਲ, ਜਨਤਾ, ਕਮੂਨਿਸਟ, ਲੇਬਰ, ਕਨਜ਼ਰਵੇਟਿਵ, ਆਦਿ। ਇਹ ਪਾਰਟੀਆਂ ਬਰਸਾਤੀ ਖੁੰਬਾਂ ਵਾਂਗ ਹਨ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਕੌਮ ਦੀਆਂ ਨਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਚੋਰ ਪਾਰਟੀਆਂ ਹਨ। ਕੌਮਾਂ ਦੀਆਂ ਪਾਰਟੀਆਂ ਦੇ ਘਰ "ਅਸਤਾਨ" ਜਾਂ "ਲੈਂਡ" ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦੇਖ ਭਾਲ ਇਨ੍ਹਾਂ ਕੌਮਾਂ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਫ਼ਰਜ਼ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇੰਗਲੈਂਡ ਇੰਗਲਸ਼ ਕੌਮ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਘਰ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇ ਇਸ ਮੁਲਕ ਤੇ ਆਫ਼ਤ ਆਣ ਪਏ ਤਾਂ ਅੰਗਰੇਜ਼ਾਂ ਦਾ ਘਰ ਖ਼ਰਾਬ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਬਾਹਰੋਂ ਪੈਸੇ ਦੀ ਖ਼ਾਤਰ ਆਏ ਲੋਕ ਆਪਣੇ ਮੁਲਕਾਂ ਨੂੰ ਦੌੜ ਜਾਣ ਗੇ। ਏਸੀ ਤੁਰ੍ਹਾਂ ਜੇ ਅਫ਼ਗਾਨਿਸਤਾਨ ਵਿੱਚ ਕਮੂਨਿਸਟ ਵਰਗੀ ਫ਼ਰਜ਼ੀ ਪਾਰਟੀ ਮੁਲਕ ਦਾ ਨੁਕਸਾਨ ਕਰੇ ਤਾਂ ਕਿਸ ਨੂੰ ਜ਼ੁਮੇਦਾਰ ਬਣਾਓਗੇ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਚੋਰ ਪਾਰਟੀਆਂ ਦੇ ਲੀਡਰ ਵੀ ਇਹ ਸ਼ੈਤਾਨ ਅਤੇ ਭੋਲੇ ਲੋਕ ਆਪਣੇ ਕੌਮੀ ਰਾਜਸੀ ਪਿਓਆਂ ਦੇ ਹੱਕ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੋਂਪ ਕੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦੇ ਹਰਾਮਜ਼ਾਦੇ ਸ਼ਨਕਰ ਵਰਨ ਦੇ ਅੱਤਵਾਦੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਮੁਲਕਾਂ ਵਿੱਚ ਰਾਜਸੀ ਪਾਰਟੀਆਂ ਕੌਮਾਂ ਦੇ ਨਾਂਓ ਤੇ ਹੋਣ ਤਾਂ ਹਰ ਇਕ ਪਾਰਟੀ ਜ਼ੁਮੇਦਾਰ ਹੋਵੇਗੀ ਅਤੇ ਕੋਈ ਐਸਾ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਸ ਕੌਮ ਦੀ ਬੇਇਜ਼ਤੀ ਹੋਵੇਗੀ।

ਹੁਣ ਚੋਰ ਪਾਰਟੀ ਕਾਂਗਰਸ ਨੇ 1947 ਵਿੱਚ ਅੰਗਰੇਜ਼ਾਂ ਤੋਂ ਰਾਜ ਅੱਗੇ ਹੌਕੇ ਲਿਆ ਕਿ ਅੰਗਰੇਜ਼ਾਂ ਨੇ ਜੇ ਇਹ ਰਾਜ ਚੁਣੀ ਹੋਈ ਅਸਮ-ਬਲੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਮੀਦਾਰ ਕੌਮਾਂ ਦੇ ਲੋਕ ਬਹੁ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਸਨ, ਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਤਾਂ ਇਹ ਜ਼ਿਮੀਦਾਰ ਲੋਕ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ੈਤਾਨ ਅਤੇ ਮਕਾਰ ਲਾਲਾ ਗਾਂਧੀ ਨੇ ਅੰਗਰੇਜ਼ਾਂ ਦੇ ਝੋਲੀ ਚੁਕ ਦੱਸਿਆ, ਅੰਗਰੇਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲੈ ਔਣ ਗੇ। ਕਾਂਗਰਸ ਵਿੱਚ ਬਹੁ ਗਿਣਤੀ ਲਾਲਿਆਂ ਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਲਾਲਿਆਂ ਦਾ ਇਹ ਡਾਕਾ, ਧੋਕਾ ਅਤੇ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਸ਼ਰੇਆਮ ਹੋਈ ਅਤੇ 1947 ਦੀ ਵੰਡ ਵੇਲੇ ਤਿੰਨੇ ਸ਼ੈਤਾਨ ਲਾਲੇ ਸਨ, ਲਾਲਾ ਗਾਂਧੀ ਕੌਮ ਬਨੀਆ, ਲਾਲਾ ਮੁਹੰਮਦ ਅੱਲੀ ਜਿਨਾਹ ਕੌਮ ਭਾਟੀਆ ਅਤੇ ਲਾਲਾ ਤਾਰਾ ਸਿੰਘ ਮਲਹੋਤਰਾ ਕੌਮ ਖ਼ੱਤਰੀ ਜਿਸ ਨੇ ਬਲੱਦੇਵ ਸਿੰਘ ਵਰਗੇ ਮੂਰਖ ਜੱਟਾਂ ਨੂੰ ਮੋਹਰੇ ਕੀਤਾ। ਭਾਵ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਭਾਰਤ ਦੀ 1947 ਵਿੱਚ ਵੰਡ ਅਤੇ ਖ਼ੂਨ ਖਰਾਬੇ ਦੇ ਜ਼ੁਮੇਦਾਰ ਸ਼ੈਤਾਨ ਲਾਲੇ ਕੌਮਾਂ ਦੇ ਲੋਕ ਹਨ ਅਤੇ ਜੇ ਇਹ ਰਾਜ ਚੁਣੀ ਹੋਈ ਅਸਮਬਲੀ ਕੋਲ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਵੰਡ ਅਤੇ ਫ਼ਿਰਕੂ ਖ਼ੂਨ ਨ ਹੁੰਦੇ ਪਰ ਰੱਬ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਹੀਜੜਿਆਂ ਨੂੰ ਕਲਜੁੱਗ ਦਾ 40 ਸਾਲ ਦਾ ਰਾਜ ਦੇਣਾ ਸੀ ਜਿਹੜਾ ਐਸ ਸਾਲ ਖ਼ਤਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਲਾਲਾ ਗਾਂਧੀ ਦੇ ਮਰਨ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਹੈ।

ਸਿਆਣਾ॥ ਹਿੰਦੂ ਪੂਜੇ ਦੇਹੁਰਾ ਮੁਸਲਮਾਣੁ ਮਸੀਤ, ਨਾਮੇ ਸੋਈ ਸੇਵਿਆ ਜਹ ਦੇਹੁਰਾ ਨ ਮਸੀਤਿ॥" "ਕਬੀਰ, ਬਾਮਨੁ ਗੁਰੂ ਹੈ ਜਗਤ ਕਾ, ਭਗਤਨ ਕਾ ਗੁਰੁ ਨਾਹਿ॥ ਅਰਝਿ ਉਰਝਿ ਕੈ ਪਚਿ ਮੂਆ, ਚਾਰਹੁ ਬੇਦਹੁ ਮਾਹਿ॥" "ਬੇਦ ਪੜ੍ਹਹਿ, ਹਰਿਨਾਮੁ ਨ ਬੂਝਹਿ, ਮਾਇਆ ਕਾਰਣਿ ਪੜ੍ਹਿ ਪੜ੍ਹਿ ਲੁਝਹਿ॥" "ਬੇਦ ਬਾਣੀ ਜਗੁ ਵਰਤਦਾ, ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਕਰੇ ਬੀਚਾਰੁ॥ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਜਮਡੰਡੁ ਸਹੈ, ਮਰਿ ਜਨਮੈ ਵਾਰੋ ਵਾਰ॥" "ਪੜ੍ਹਿ ਪੜ੍ਹਿ ਪੰਡਿਤ ਮੋਨੀ ਥਕੇ ਬੇਦਾਂ ਕਾ ਅਭਿਆਸੁ॥ ਹਰਿਨਾਮੁ ਚਿਤਿ ਨ ਆਵਈ, ਨਹ ਨਿਜ ਘਰਿ ਹੋਵੈ ਵਾਸੁ॥" "ਵੇਦਾ ਮਹਿ ਨਾਮੁ ਉਤਮ ਸੋ ਸੁਣਹਿ ਨਾਹੀ, ਫਿਰਹਿ ਜਿਉ ਬੇਤਾਲਿਆ॥" "ਬੇਦ ਕਤੇਬ ਕਹਹੁ ਮਤ ਝੂਠੇ ਝੂਠਾ ਜੋ ਨ ਬਿਚਾਰੈ॥" "ਬਾਣੀ ਬ੍ਰਹਮਾਂ ਵੇਦ ਧਰਮ ਦ੍ਰਿੜਹੁ ਪਾਪ ਤਜਾਇਆ ਬਲਰਾਮ ਜੀਉ॥" "ਜਾਤਿ ਕਾ ਗਰਬੁ ਨ ਕਰੀਅਹੁ ਕੋਈ, ਬ੍ਰਹਮੁ ਬਿੰਦੇ ਸੋ ਬ੍ਰਾਹਮਣੁ ਹੋਈ॥ ਪੰਚ ਤਤੁ ਮਿਲਿ ਦੇਹੀ ਕਾ ਆਕਾਰਾ, ਘਟਿ ਵਧਿ ਕੋ ਕਰੈ ਬੀਚਾਰਾ॥ ਗਰਭਵਾਸ ਮਹਿ ਕੁਲੁ ਨਹੀ ਜਾਤੀ, ਬ੍ਰਹਮਬਿੰਦੁ ਤੇ ਸਭ ਉਤਪਾਤੀ॥ ਕਹੁ ਰੇ ਪੰਡਿਤ ਬਾਮਨ ਕਬ ਕੇ ਹੋਏ, ਬਾਮਨ ਕਹਿ ਕਹਿ ਜਨਮੁ ਮਤ ਖੋਏ॥ ਰਹਾਉ॥ ਜੌ ਤੂੰ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬ੍ਰਹਮਣੀ ਜਾਇਆ, ਤਉ ਆਨ ਬਾਟ ਕਾਹੇ ਨਹੀ ਆਇਆ॥ ਤੁਮ ਕਤ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹਮ ਕਤ ਸੂਦ, ਹਮ ਕਤ ਲੋਹੂ ਤੁਮ ਕਤ ਦੂਧ॥" "ਸੋ ਪੰਡਿਤ ਜੋ ਮਨੁ ਪਰਬੋਧੈ, ਰਾਮ ਨਾਮੁ